

Проклетникъ! Хващамъ го и насила измъквамъ полупримрѣлата ластовичка.

— Залѣй я съ водица! — казва баба.

На гушката ѝ малка капчица кръвъ. Тя изцапва бѣлата перушинка. Ластовичката лежи съ полузатворени очи. Само сърдченцето ѝ бие, бие въ малката ми шепа.

Вземамъ кутията, гдето спи куклата ми, и слагамъ на леглото ѝ ранената ластовичка.

— Остави я, тя може да оживѣе, — утешава ме баба.

Ахъ, тоя Мърко! Да не ми бѣше дете, щѣхъ да го набия, но какъ да бие майка детето си! Нали азъ го бѣхъ отгледала отъ малко котенце? Боледувахъ цѣло лѣто. „Треска“, — казваше мама и ми даваше да гълтамъ горчивъ хининъ, завитъ въ цигарени книжки. Тогава дойде у насъ леля Виша, гдето живѣятъ въ лозята. Тя ми каза:

— Да знаешъ, какви хубави котенца имаме! Бѣли като снѣгъ. Ще ти донеса едно отъ тѣхъ, и ти ще оздравѣешъ.

Наистина, котенцето бѣше чудно хубаво, пѣргаво, дяволито. Цѣлъ день играяхъ съ него. Завивахъ го като бебе, люлѣяхъ го, пѣяхъ му и го приспивахъ като истинска майка. Треската ми не се повтори вече, и мама все казваше:

— Котето те оздрави!

Отдѣляхъ отъ млѣкото си да го храня. Братъ ми му носѣше дробъ отъ месарницата на чичо Колю. А Мърко сега, като че ли бѣше останалъ гладенъ, трѣгналъ да души ластовичкигѣ!

Само да се не научи Ицко. Защото азъ съмъ майката, но Ицко е бащата на Мърко. Ама баща, гдето бие и наказва. Колко бой е изялъ Мърко отъ него!

Тая зима Ицко се залови да го учи да чете. Сложи вестникъ съ голѣми букви предъ него, взе прѣжката и почна:

— Ето това е:

Н-А-П-Р-Е-Д-Ъ-К-. Това Ъ на крѣя не се чете. Хай де, Мърко, кажи сега Напредѣкъ.

Но Мърко мижеше, свиваше ушитѣ си, които братъ ми удряше съ прѣжката. Само отвреме-навреме той извиваше жално: — Мряу!

— Не може, — казвамъ — какъ ще каже „напредѣкъ“, когато не може да говори като насъ? Пъкъ може и да го казва на котешки езикъ.

— Азъ искамъ да го каже на български. Калпазанинъ, тжпакъ! Не ще да се учи! — вика той и му тегли ушитѣ.

За да го спася отъ бой, при другигѣ уроци азъ тихичко шѣпна вмѣсто Мърко исканата дума. И стана тъй, че, вмѣсто Мърко, научихъ се да чета азъ.

Други пѣтъ пѣкъ Ицко го хвърли презъ балкона: искаше да хване едно отъ малкигѣ ни пиленца. Колко плакахъ тогава. Мислѣхъ, че ще се прибие, или ще си счупи краката. Но баба ме утеши: